

Kız ve Kaz

Çınar BİBER

Kız ve Kaz

Çınar BİBER

Parlak bir cumartesi sabahı Maya, çakıllı yoldan seke seke Sunny Hill Çiftliği'ne gitti. Kıvrıkcık siyah saçları iki kısa topuz halinde zıplıyor, yeşil kanvas sırt çantası sırtına vuruyordu. Hayvanları her şeyden çok severdi. Bugün Çiftçi Joe'nun onun için özel bir sürprizi vardı. Maya büyük kırmızı ahıra doğru aceleyle yürürken gözleri heyecanla parladı.

Çiftçi Joe onu kapıda karşıladı; geniş hasır şapkası yıpranmış, gülümseyen yüzüne gölge düşürüyordu. "Kurtarılmış bir kazımız var," dedi ve onu çimenli bir çite götürdü. "Zor bir yerden geldi, bu yüzden hâlâ güvenmeyi öğreniyor." Maya çitin üzerinden baktı. Kanat uçları gri-kahverengi, tombul beyaz bir kaz sessizce duruyordu; bacağına küçük mavi bir halka vardı.

Kazın uzun turuncu bir gagası ve parlak kehribar rengi gözleri vardı. Bir an sakın göründü. Sonra bir grup ziyaretçi çok yaklaştı. Kaz yüksek sesle öttü ve kanatlarını çırdı! Ziyaretçiler geri sıçradı. "Ne kötü bir kaz!" dedi biri. Maya koyu kahverengi gözleriyle düşünceli bir şekilde dikkatle izledi. Bunda bir tuhaflık vardı.

Maya çite girdi ve kaza bolca yer bırakarak çimenlerin üzerine sessizce oturdu. Kaz ötmeyi bıraktı ve onu izledi. Yaklaşmadı ama kanat da çırpmadı. Maya önemli bir şey fark etti: kaz yalnızca insanlar çok yaklaştığında ötüyordu. Çiftçi Joe'nun güven hakkındaki sözlerini hatırladı. Belki de kaz hiç de kötü değildi.

Kırmızı şapkalı bir çocuk olan başka bir ziyaretçi fotoğraf çekmek için kaza doğru koştu. Kaz yine öttü ve kanat çıırttı. "Gördünüz mü? Kötü işte!" diye bağırdı çocuk. Maya başını salladı. "Bekle," dedi yumuşak bir sesle. "Yavaş hareket ettiğimde ne olacağını izle." Nazıkçe ayağa kalktı ve küçük bir adım geri gitti. Kazın tüyleri yatıştı.

Maya ziyaretçilere döndü. "Bence kaz biz çok yaklaşıncaya korkuyor," diye açıkladı. "Öterek 'Lütfen bana yer açın!' diyor." Ziyaretçiler şaşırdı. Kırmızı şapkalı çocuk başını yana eğdi. "Yani kötü değil mi?" diye sordu. Maya gülümsedi. "Hayır, sadece kendini güvende hissetmeye çalışıyor. Hadi yavaş hareket etmeyi ve biraz mesafe bırakmayı deneyelim."

Ziyaretçiler başlarını salladı. Tek tek yavaş hareket etmeyi ve kazdan birkaç adım uzakta durmayı denediler. Başta kaz hâlâ gergin görünüyordu. Ama ziyaretçiler ona daha çok yer verdikçe boyun tüyleri gevşedi. Kaz ötmeyi bıraktı. Parlak kehribar gözleri insanları sakince izledi. Maya içinde sıcak bir ışık hissetti. Davranışı anlamak bir bulmacayı çözmek gibiydi.

Çiftçi Joe geldi; kahverengi iş pantolonu tarladan tozlanmıştı. "Sen doğuştan bir kaz fısıldayıcısısın," dedi kıkırdayarak. Maya sırtıttı. "Ben sadece dikkatle izledim," dedi. "Kaz bize ihtiyacı olanı bedeniyle anlattı." Çiftçi Joe başını salladı. "Doğru. Hayvanlar kelime kullanamaz, bu yüzden bize davranışlarıyla gösterirler. Nezaket anlamamıza yardımcı olur."

Ziyaretçiler fark ettiklerini paylaşmaya başladı. "Bakın, kazın tüyleri artık düz," dedi mavi güneş şapkalı bir kız. "Ve kanat çırpıyor," diye ekledi kameralı çocuk. Maya başını salladı. "Ona yer verip yavaş hareket ettiğimizde kendini güvende hissediyor." Kaz sakın adımlarla yürüdü; turuncu perdeli ayakları çimenlerde yumuşacıktı. Artık insanlara meraklı görünüyordu.

Daha çok ziyaretçi geldi ve başta onlar da kazı kötü sandı. Ama Maya ve ilk grup onlara nasıl davranacaklarını gösterdi. "Ona yer açın," dedi Maya yumuşakça. "Yavaş hareket edin ve kazın size gelmesine izin verin." Yeni ziyaretçiler denedi. Kaz sakin kaldı. Hatta onlara bakmak için boynunu uzattı. Herkes gülümsedi. Yanlış anlama eriyip gidiyordu.

Maya diz çöktü ve elini uzattı, hiç kıpırdamadan durdu. Kaz ona doğru yavaş, dikkatli bir adım attı. Sonra bir tane daha. Uzun turuncu gagası parmaklarına yaklaştı ve yumuşak, meraklı bir ötüş çıkardı. Maya'nın kalbi sevinçle çırpındı. "Merhaba diyor!" diye fısıldadı. Kazın gözleri parlak ve sakindi. Yaklaşacak kadar güvende hissediyordu.

Ziyaretçiler hafifçe alkışladı. "Haklıydın!" dedi kırmızı şapkalı çocuk. "Kaz hiç de kötü değil. Sadece yere ihtiyacı varmış." Maya ıslıladı. "Davranışını anlamak her şeyi değiştirdi," dedi. Çiftçi Joe ona başparmağını kaldırdı. "Bugün herkese önemli bir şey öğrettin. Nezaket ve dikkatle izlemek büyük yanlış anlamaları çözebilir."

Kaz çitin içinde paytak paytak dolaştı, huzurlu ve rahattı. Çimleri kemirdi ve beyaz tüylerini kabarttı. Ziyaretçiler yavaş hareket etti ve saygılı bir mesafe korudu. Bazıları çite oturup sessizce izledi. Çiftlik yumuşak ötüşler ve mutlu sohbetlerle doldu. Maya gurur duydu. Kazla insanların arkadaş olmasına yardım etmişti.

Güneş batmaya başlarken ziyaretçiler Maya'ya teşekkür etti. "Hayvanlara yer vermeyi hatırlayacağız," dedi mavi güneş şapkalı kız. Maya el sallayarak vedalaştı. Çiftçi Joe onu kapıya kadar götürdü. "Anlama konusunda bir yeteneğin var," dedi. "Kaz senin sayende artık daha sakin." Maya gülümsedi, içi huzurla doluydu. Tekrar gelmek için sabırsızlanıyordu.

Eve dönerken Maya kazı düşündü. Kötü değildi—sadece temkinliydi. Davranışını nezaketle izleyerek herkesin anlamasına yardım etmişti. Hayvanlarla insanların, dikkat edip onlara yer verdiğimizde mutlu arkadaş olabileceğini fark etti. Yeşil sırt çantası sekerken zıplıyor, kıvırcık topuzları da onunla birlikte zıplıyordu.

O gece Maya defterine kazın resmini çizdi. "Dikkatle izle. Nazik ol. Yer ver." diye yazdı. Mavi bacak halkalı kurtarılmış kazı hep hatırlayacağını biliyordu. Davranışı anlamak korkutucu bir ötüşü dostça bir merhabaya dönüştürmüştü. Ve bu, Maya'nın bütün dünyasını biraz daha sıcak ve nazik yapmıştı.